

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2017 r.,

sprawy **T.C.** ,

skazanego za czyny z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178§1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 lipca 2016r., sygn. akt II K (...),,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 11.07.2016 r. sygn. akt II K (...), uznał T.C. za winnego tego, że w dniu 07.08.2013 r. około godziny 19.15 w miejscowości W., gm. [...], na drodze nr (...), kierując ciągnikiem rolniczym marki U. nieoznaczonym tablicą rejestracyjną, z doczepioną przyczepą rolniczą, nieoznaczoną numerem rejestracyjnym, nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób że będąc w stanie nietrzeźwości mając 1,38 i 1,14 miligrama alkoholu w wydychanym powietrzu, włączając się do

ruchu z drogi gruntowej z zamiarem przecięcia drogi [...] w poprzek, nieuważnie obserwował sytuację na drodze i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się drogą nr [...] z jego lewej strony motorowerzyście D.G. , który jadąc na prostym odcinku drogi w kierunku północno-wschodnim kierował motorowerem marki A. o nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia motoroweru z przyczepą ciągnikową, co też było przyczyną śmierci D.G. na miejscu zdarzenia, przy czym powyższego czynu dopuścił się posiadając zakaz prowadzenia pojazdów kategorii B, T, C na okres od 13.12.2012 r. do 13.10.2013 r. orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w S. w sprawie sygn. akt II W (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego po użyciu alkoholu, tj. popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 7 sierpnia 2013 r. do dnia 15 stycznia 2014 roku. Na zasadzie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, natomiast na mocy art. 47 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 złotych oraz obciążył oskarżonego opłatą i pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Obrońca oskarżonego T.C., skarżąc wyrok w całości zarzucił mu obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. - wynikającą z niedążenia przez sąd I instancji do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a tym samym prawidłowego jej rozstrzygnięcia, w szczególności w związku z bezpodstawnym oddaleniem wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego o powołanie innych biegłych, w sytuacji kiedy - wbrew stanowisku Sądu I instancji - istniały warunki formalne w świetle art. 201 k.p.k. do powołania takich biegłych, a nie było podstaw do oceny wydanych w sprawie opinii na podstawie art. 7 k.p.k. - co miało wpływ na treść wyroku. Zdaniem obrońcy istniejących sprzeczności pomiędzy opinią biegłego

z zakresu wypadków komunikacyjnych S.M. i co podkreślono niejasną oraz niepełną opinią Instytutu Ekspertyz Sądowych imienia [...] w K. Pracownia Badania Wypadków Drogowych w G. nie udało się usunąć pomimo uzupełniającego przesłuchania biegłych oraz skonfrontowania ich w toku rozprawy, przy czym kwestia ta miała zasadnicze znaczenie dla oceny stopnia winy skazanego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a tym samym dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej oskarżonego. W oparciu o tak sformułowany zarzut obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 03.11.2016 roku, sygn. akt II Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. obrońca skazanego T.C. zarzucił wyrokowi rażące naruszenie przepisów postępowania a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wynikające z zaniechania przez Sąd Okręgowy w S., jako Sąd Odwoławczy rozpoznania sprawy w zakresie podnoszonego w apelacji obrońcy skazanego T.C. zarzutu obrazy przez Sąd Rejonowy w S., jako Sąd I instancji przepisów art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w związku z całkowitym pominięciem w rozważaniach, wskazywanych w apelacji obrońcy skazanego, okoliczności stanowiących podstawę zarzutu stawianego rozstrzygnięciu Sądu I instancji, co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego spełnia wymogi art. 457 § 3 k.p.k. Sąd ten w pełni podzielił tok rozumowania Sądu Rejonowego, który to doprowadził do skazania T.C.. Sąd Rejonowy oparł swoje orzeczenie na opinii biegłych z Instytutu Ekspertyz Sądowych im. [...] w K. Pracownia Wypadków Drogowych w G., to jest J.S. - z zakresu medycyny sądowej i R.G. - z zakresu technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych. Z opinii tej jednoznacznie wynika, iż jedyną przyczyną wypadku było błędne zachowanie oskarżonego T.C.,

który pokonując jezdnię nie dostrzegł lub błędnie ocenił odległość i sposób ruchu motoroweru zbliżającego się z lewej strony. Podnoszone przez obrońcę nieprawidłowości tj. prawdopodobne przekroczenie prędkości przez motorowerzystę jak również niesprawność pojazdu nie miały wpływu na przyczynę, jak również nie przyczyniły się do wypadku drogowego. Pokrzywdzony D.G. poruszając się z prędkością 45 km/h sprawnym motorowerem nie zdołałby uniknąć kolizji.

Nie można zgodzić się ze skarżącym obrońcą, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, mianowicie obrazy art. 201 k.p.k., ze względu na to, że sąd bezpodstawnie oddalił wniosek dowodowy o powołanie innych biegłych w sytuacji kiedy istniały warunki do powołania takich biegłych. Nie da się bowiem w realiach sprawy zasadnie wywodzić, że opinia biegłych z Instytutu Ekspertyz Sądowych jest niepełna lub niejasna w rozumieniu art. 201 k.p.k., a przecież tylko wówczas ciążyłby na sądzie obowiązek powołania innego biegłego. Opinia jest „niepełna” jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub, jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności, albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Natomiast opinia „niejasna” to taka, której sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub też zawierająca wewnętrzne sprzeczności, posługująca się nielogicznymi argumentami (wyrok SN z 7.10.2009r. III KK 129/09). Odnosnie poprawności rozumowania w przedmiocie opinii szczegółowo wypowiedział się Sąd Rejonowy, co trafnie zaaprobował Sąd Okręgowy. Biegli z Instytutu Ekspertyz Sądowych w sposób bardzo wnikliwy i szczegółowy przedstawili rekonstrukcje przebiegu zdarzenia, dokonali analizy śladów, jak też analizy przebiegu zderzenia pojazdów dochodząc do wniosku że jedyną możliwością uniknięcia wypadku jaką posiadał oskarżony było powstrzymanie się od wjechania na jezdnię drogi głównej. Jednocześnie biegły R.G. odniósł się do wyliczeń dokonanych przez biegłego S.M. podważając prawidłowość przyjętych przez niego danych.

Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu wyroku wyraźnie zaznaczył, iż nie można odebrać sądowi prawa do uznania wniosków zawartych w jednej opinii a odrzucenia wniosków sformułowanych w innej, jest to bowiem fundamentalna prerogatywa sądu orzekającego wynikająca z art. 7 k.p.k.

W sprawie od samego początku kwestionowana była opinia biegłego S.M., który w toku procesu przedstawił opinię uzupełniającą. W dalszym ciągu jednak opinia ta budziła wątpliwości i nie wyjaśniała spornych kwestii. Jak już wspomniano Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych, która co podkreślił Sąd odwoławczy wyjaśnia sporne kwestie i pozwala na stwierdzenie, że kierujący motorowerem D.G. nie przyczynił się do wypadku, który nastąpił na skutek nieprawidłowego zachowania na drodze nietrzeźwego T.C.. Kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania jest zobligowany do zachowania szczególnej ostrożności, polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Ustąpienie pierwszeństwa polega na powstrzymaniu się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości.

Nie trzeba wiedzy specjalisty, aby stwierdzić, że osoba która ma w wydychanym powietrzu prawie 3 promile alkoholu, kieruje niesprawnym (bez hamulców) ciągnikiem mając prawą rękę w gipsie nie jest w stanie zapanować nad pojazdem.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.